

Far og datters postkort fra Poznań

En beretning hvor læseren vil stifte bekendtskab med tatoverede lår, en ualmindelig sur billetsælgerske og titelmelodien fra Olsen-banden, på en forlænget weekend med en 17-årig datter

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@mja.dk

Om man har ét barn, eller fem som forfatteren til denne artikel, er det lige vigtigt at foretage sig noget sammen med børnene enkeltvis uden mor/far og søskende. Det giver en helt særlig nærhed, som det ikke er muligt at opnå i en travl hverdag, og det bliver ikke mindre hyggeligt af, at man samtidig oplever noget fremmedartet.

Når valget er faldet på Poznan, skyldes det at vi har fundet flybilletterne til godt 200,- t/r pr. pers. og at vi, i vores familie, er ret begejstrede for Polen som rejseland.

Den forkerte weekend

Klokken har passeret 23:30 da taxaen sætter os af i den brolagte mørke gade foran en stor slidt og afskallet bygning. Flyet er landet med halvanden times forsinkelse. Ingen svarer, når man trykker på dørklokken på »Hotel Kasztan«, men efter at have ringet på et nummer, der står angivet, får vi hurtigt en engelsktalende dame i røret. Formaliteterne bliver klaret på under 10 minutter, så vi kan nå et hurtigt cruise i nattelivet denne sene time. Der er vildt gang i den i en gade fuld af værtshuse, fancy cafeer og grillbarer. De fleste der fester, er nok i aldersgruppen 16 – 25 år og man føler sig 100

pct. tryk her ved midnatstide blandt ældre-kende ungdom,

Det holder lidt hårdt at komme i form kl. 9 om morgenen. Vi har bestilt morgenbuffet til 35,- kr/pers. Den er ren overflod og indbefatter blandt andet polsk skinke i skiver og nylavet rørag. Vi er vist de eneste på »Hotel Kasztan«, så det er imponerende, hvad der er gjort ud af det.

Før vi kommer for langt, skal vi lige checke en paryk-butik på gaden hvor vi bor. »Perukia« står der med stor skrift flere gange oven over de tre store udstillingsvinduer, som er fyldt med et par hundrede mannequinhoveder med forskellige parykker på. Det virker bizart og en lille smule uhyggeligt.

Vi har brugt ventetiden i Billund til at lave en lang liste over det vi ønsker at opleve. Den forelægger vi nu for den yderst venlige og lat-termilde dame på turistkontoret. Min datter er trombonist og går på musikefterskole, og undertegnede gør sig på altsax og tværflojte, så musik er højt prioriteret. Desværre har vi ramt den forkerte weekend, for i næste weekend afvikler byen fire dage med verdensmusikfestivalen »Ethno Port Poznan Festival« med deltagelse af grupper fra hele verden. Denne uge er desværre blæst for det meste. Dog spiller en interessant duo lørdag i den lille provinsby Koscian 42 km sydvest for byen. Herligt! Så får

vi også prøvet at køre med tog og får mulighed for at opleve en lille flække en lørdag aften. Vi skal også i hattebutik og i musikbutik og anskaffer os togedes partoutkort til sporvogne og busser. Det koster under 25,- kr. for hver og er virkelig godt givet ud.

Centralt i byen, men alligevel ca. 15 - 20. minutters gang i nordvestlig retning ligger bydelen Jezyce. Bygningerne i noget varieret stand, hvad angår vedligeholdelse, men masser af jugendstil, dramatiske kviste med spir og fantasifuld udsmykning på de over 100 år gamle huse, og sjove og fantasifulde cafeer, restauranter og barer.

Tatoverede lår

I Poznan bor helt almindelige mennesker inde midt i byen. Centrum er ikke kun kedelige mærkevarerbutikker og biltrafik som i de fleste byer herhjemme, men blandt andet store permanente frugt- og grøntsagsmarkeder, som har åbent seks dage om ugen.

Temperaturen er landet på de 30 grader, men det går, når man får sine pitstop, som f.eks. på en vietnamesisk restaurant hvor vi får to herlige hovedretter med drikkevarer for omkring 60,- kr. i alt.

I det bragende solskin bliver vi vidne til den store trend blandt unge polske kvinder: Store tatoveringer op ad lårene. Det er heftigt.

Oftes ses de polske kvinder også i stiletter og så på de særdeles kuperede brolagte gader. Imponerende! Mændene er i shorts med kasket og tato'er mange steder, - ofte en sætning på engelsk der fylder hele underarmen: »Think of yourself« eller »Why so serious«.

Siesta hver dag og Olsen-banden

Vi holder siesta hver dag, men denne dag falder den meget sent. Ventilatoren på værelset gør det muligt at tage en lille morfar uden at blive alt for klistret. I Poznans svar på Jomfru Ane gade troner en gigantisk buste af Lenin i cafeen »Proletariat«. Hvem er Lenin, spørger datteren. Her bliver der anledning til et lille foredrag om Marx og Lenin og den russiske revolution. På toppen af rådhuset ses et par geder af metal, der stanger med hinanden hver dag kl. 12. På det hyggelige (og turistede) gamle torv Stare Miasto møder vi også et midaldrende ægtepar, der har slået sig ned med to geder til fotografering. Jeg stikker manden to zloty og gør klar til fotografering af datter og geder. Er vi fra Danmark? Prompte lyder titelmelodien fra Olsen banden. »Egon Olsen!!« supplerer manden, med et smil. Filmene var et hit i bl.a. DDR og Polen, hvor folk ikke var forvænt med vestlige serier i tiden bag jerntæppet.

Polen er kommet godt med på bølgen med »craftbeer« mikrøl. Vi smager en skøn håndbrygget hvedøl til 14,- kr. for en halv liter. Den er lige sur nok til teenageren. Folk sidder med deres øl i hånden som en lille skat. 14 kr. er mange penge i et land hvor den månedlige gennemsnitsløn er 1500 zloty svarende til 2850 kr. efter skat. De penge rækker ikke til at betale de månedlige udgifter til bolig, mad og tøj. Der er ikke penge til fadøl og ferie i udlandet i en almindelig familie, hvor konen måske er hjemmegående. Vores taxachauffør har fortalt, at fartbøder normalt bliver afregnet med politiet på stedet. De 185,- kr. ryger lige i lommen på politimanden, som ellers ikke kan få økonomien til at hænge sammen. Samme chauffør sagde også, at man ikke kan føle sig tryk på gaden, hvis man har en anden hudfarve end hvid. Det sørger stærkt højreorienterede bander eller grupperinger for. Nu er der nærmest ingen mennesker af anden etnisk herkomst i Polen, der har været virkelig sløj til at tage mod indvandrere i historisk perspektiv, men også flygtninge fra borgerkrigen i Syrien.

På shoppingtur med sporvogn

Lørdag stiger vi på sporvogn nr. 5 lige uden for vores dør med den intention at køre så langt vi gider og indtil det ikke ser interessant ud længere. Sporvognskørsel er herligt. De skrumlende lyde, når hjulene krænger i sporene, og vognen svinger, og når det sprutter og slår gnister fra taget. Efter tre-fire kilometer passerer vi Flugger Farby og lige efter kommer Netto gud hjælpe os. Byen er ved at være slut, og vi stiger ud. Det er her, at outlets med brugt tøj findes. Vi besøger tre forskellige, hvor man betaler efter vægt. Det er næsten som at komme i paradys når man er 17

år. Tøjet er nemlig ikke det sædvanlige polske husmor-look-a-like, men importeret fra bl.a. Danmark og Tyskland og ualmindelig billigt. Snesevis af kvinder knokler rundt, hiver ned fra tøjstativer og roder i kasser. Godt at farmand er ferierygger. Der går et par smøger til på den konto medens der ventes udenfor. Der er ikke noget genkendeligt inde i Netto (som har 368 butikker i Polen), bortset fra typografi-en på skiltene. I Flugger (som har fire butikker i Poznan alene) må vi klare os på polsk og med fagter. Produkterne er danske, men priserne er lige under 50 pct. af de danske.

Efter at have ringet til en god ven, der bor i træhus, forlader vi butikken med pensler for 700,- kr. Nu har sporvognsturen udviklet sig til lidt af en shoppingtur, men der er stadig tid til at studere tatoverede lår og dele en doner på en bänk.

Der kommer altid en sporvogn

Sjovt nok fører sporvogn nr. 5 os ikke tilbage til udgangspunktet, men over en flod og ud i et kedeligt boligkvarter, men der er der råd for: Man tager blot en ny sporvogn til, hvor man sidst slap tråden, og så må jeg indrømme, hårdt presset, at en iphone med GPS er god når, man skal checke om vi kører i den forkerte retning. Efter den obligatoriske siesta går turen med sporvogn mod Poznan Glowny, hovedbanegården. Billetdamen virker nærmest forurettet fordi vi ikke kan polsk. Hun gentager det samme kaudervælsk om og om igen, idet hun hæver stemmen lidt hver gang og vender hovedrystende ansigtet ind mod væggen som for at anbræ høje magter om hjælp. Tænk hvis hun, der sidder på en stor international banegård havde lært sig hvad:

»Billet, enkelt-retur, perron, dato, tid« osv. hed på engelsk eller tysk. Heldigvis møder man altid en flink efter en sur. Han viser os personligt hen til det rigtige spor og snart tøffer vi sydpå i et nyt tog sammen med fire lystige 15-16 årige piger fra landet. De har været på bytur i storbyen.

Til koncert i polsk provinsby

Koscian er lidt større end Skanderborg. Vi finder let kulturhuset hvor vi får lov til at købe to billetter á 28,- kr. Vi finder et lille spisested hvor de sælger nationalspisen piroger. Det er tilsyneladende byens eneste, for her på landet spiser folk mest hjemme ved den kulfyrede kakkeloavn. Piroger er f.eks. kartoffel/ost eller spinat i nogle små pakker af dej i stil med ravioli. Disse er dog større og ualmindeligt klistrede, når man får dem i munden. Det er nu ok, men ensformigt og absolut ikke vanedannende, bliver vi enige om. Til koncerten er kørt fem fans fra Berlin, os fra Danmark og max. 20 polakker. Tim McMillan og Rachel Snow fra Australien er gode, men han fylder alt med sine guitarudfoldelser og usjove historier, og hun er helt usynlig og alt for ydmyg at se på. Herefter synger en tynd 13 – 14 årig lokal pige med stråhat sange på engelsk og spiller ukulele til. Det er meget sødt og lidt langt. Endelig går fire modne mænd i gang med to guitarer, bas og tromme. De spiller gedigent, men vi forstår jo ikke teksterne (polsk er ikke særlig iorefaldende, når det synges) og vælger at tage toget tilbage for det bliver alt for sent.

Som antydet i overskriften har vi, traditionen tro, sendt en stribe spooky postkort hjem med motiver af folkemusikere med særlige etniske instrumenter, så som polsk sækkepipe.

Josefine og jeg har haft tre skønne, intense og oplevelsesrige dage sammen, uden at hun har været teenagesur en eneste gang. Vi har fået talt om: Familie, musik, Lenin, polske traditioner, tatoveringer og meget mere. Lige om lidt står den her oplevelse tilbage som et smukt lille eventyr, som alene vi to har sammen. En lille hemmelighed vi kan tænke tilbage på med varme i hjertet og som ingen kan tage fra os. Tusind tak for turen Josefine!

: fakta

POZNAN

Poznan har 538.633 indbyggere og er Polens femte største by. Den var tysk indtil 1918 og blev skånet for de ødelæggelser, der overgik andre polske storbyer under 2. verdenskrig. Den ligger kun tre timers kørsel fra Berlin og godt en time med fly fra Billund.

Far og datter i sporvogn i Poznan